Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1882. 31te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Provo den 28de Aug. 1881.

(Efter «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 173.)

Hvad skete saa? Førend de blev ødelagt var Enoch sendt til dem. Han oprettede en Kirke. Han udsendte bemyndigede Mænd, ligesom vi gjør nu, til at advare dem om den Ødelæggelse, der snart skulde komme over Jordens Beboere. Frelseren siger, i hvad Lukas har skrevet, „Og som det skete i Noæ Dage saaledes skal det og skee i Menneskens Søns Dage. (Luk. 17. 26.)" Og Matthæus siger, „Som Noæ Dage vare, saa skal ogsaa Menneskens Søns Tilkommelse være." Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aad og drak, tog tilægte og bortgiftede, indtil den Dag da Noa gik ind i Arken, og de agtede det ikke indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort: saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være." (Matth. 24. 37.) Efter at disse Sendebud var udgangen saasom Enoch bød dem, saa samlede de disse tilsammen, som troede paa deres Budskab, og de byggede en Stad, som de kaldte Zion. Og Guds Kraft var med Enoch og hans Medbrødre; og Guds Fiender stod op imod Gud og imod Enoch og hans Folk ligesom nogle af vore fromme Medmennesker gjør imod os i vore Dage, og som mange andre gjerne vilde. „See!" siger de, „see dog hvilket fordærvet Folk disse Mormoner er, de har flere end een Kone." De indrømmer, at de har andre Kvinder end Hustruen; de indrømmer, at de er skyldig i Hor; de indrømmer, at de er bedækket med Skam og Vanære; de indrømmer, at Stanken af deres Misgjerninger og syndige Levnet opstiger for Jehova, ligesom i gamle Dage; men alt dette skjule vi," siger de. Men de kan ikke gjøre det; det viser sig paa alle Kanter, Skjulet er utilstrækkeligt.

De er Mordere og Mordersker; de dræber deres egne Børn. I, som begjerer dem, tag dem, men I vil gaa med dem til Fortabelse, og jeg siger Eder det i Herrens Navn. Og I, som ønsker eders Børn at gaa til Fortabelse, send dem til Skole hos dem, som ikke er af os. Er der Nogen mere daarlig end nogle af de Sidste-Dages Hellige er? Vi læser i vore Aviser fra Tid til Tid, om Forbindelser, som sammenrotter sig mod os, og hvem er de? — Methodisterne, Presbyterianerne, Baptisterne, de Biskoppelige og Andre, og de ønsker at anraabe Kongressen om at ødelægge netop det Folk, som I bekjender, at I elsker, og dog sender I eders Bøn til at læres af dem, til at indsuge deres Indflydelse og Aand, tidlig nok til at efterligne deres Gjerninger, ikke sandt? Hvad gjør man i visse Dele af de sydlige Stater i Dag? Man samler sig i Pøbelhobe, anført af kristne Religionslærere; Andre, som er af samme Tro, søger eders Brødres Liv; og de, som her er aabenbarer den samme Aand, og vilde gjøre de samme Gjerninger dersom de havde Magten, ligesom de gjør i Georgien for Exempel; men de giver sig ud for at være saa retskaffen, og saa rene og saa dydige, og at have saadanne pæne Manerer, og at være saa dannet og belært, og de ønsker at undervise eders Børn, eller med andre Ord lede dem til Helvede. Og I vil hjelpe dem at gjøre det! Vee den Mand og den Kvinde, som tilsteder deres Børn at komme under slig Indflydelse! De vil høste Sorg i Tid og Evighed, hvor der vil være Graad og Tænders Gnidsel. Hører I det? Jeg siger eder det i Herrens Navn. Vee de Fædre og Mødre, siger jeg, som saaledes behandler Børnene, som Gud har givet dem.

Jeg mindes et Tilfælde af Pøbeloptøier, som fandt Sted for ikke længe siden i Georgien, da Broder Bean blev overfaldet af en Pøbelhob, der som sædvanlig var bleven foranstaltet af kristne Præster. Og denneslags Mænd vil komme her og fortælle eder, hvor gode de er og til samme Tid samtykke i deslige Gjerninger; og derefter vil de forlange eder til at sende eders Børn til dem at de maa lære dem? Hvad vil de lære dem? At forfølge og gjøre Optøier; at ringeagte andre Menneskers Rettigheder, at ringeagte alt hvad der er stort og ædelt og ophøiet i Israel. De vil nedrive denne Nations Piller ved deres Pøbelvælde og nederdrægtige Adfærd; og dog vil I have med dem at gjøre, vil I? Lad dem være. Byd dem at gaa først at omvende de Kristne, som forfølger deres Medmennesker.

Der var ogsaa forskjellige Religionspartier i Enochs Tid, ligesom der nu er Methodister, Presbyterianere, Baptister osv. De samlede Hærskarer ligesom de har gjort imod os og atter vil gjøre; og nogle af eder vil hjelpe til at gjøre det, og vil lære eders Børn at gjøre det.

De Ugudelige samledes og drog frem imod Guds Folk, og Enoch stod frem i den levende Guds Kraft og Aand og profeterede, og Bjergene rystede, og Folket skjælvede og flyede langt bort, af Frygt for Guds Kraft, som var med ham; og Guds Kraft vil være med Israel nu dersom Israel vil tjene Gud; men dersom vi hengiver os til Uretfærdighed, Misgjerning og Synd, da vil vi komme til at lide under Følgerne.

Vandfloden kom og ødelagde de Ugudelige og deres Aander blev indesluttet i Fængsler; og jeg kan forestille mig, at jeg hører Djævelen lee, ligesom Nogle gjorde, da vi blev fordrevet fra

vore Hjem, idet de tænkte, at „Mormonismen" da var gaaet tabt. Men vi lever endnu, og de tog feil, og Djævelen ligesaa. Thi endskjøndt de var ødelagt i Legemet, saa for Jesus alligevel hen, levendegjort i Aanden, efter at være dræbt i Kjødet, og prædikede for Aanderne, som var der i Fangenskab. Da blev Djævelen lang i Ansigtet og sagde, jeg tænkte, at det var bleven forbi med disse; men nu vil de have en Leilighed, som jeg ikke tænkte paa. Og efter Floden forstaar vi, at Forbandelsen, som var udtalt over Kain blev fortsat igjennem Hams Hustru, thi hun var af den Slægt. Hvorfor blev det fortsat? Fordi det var nødvendigt at Djævelen skulde have nogle af Sine paa Jorden saa vel som Gud, og at Mennesket skulde være et frit Væsen til at handle efter sin egen Villie, at Alle kunde have Leilighed til at annamme eller forkaste Sandheden, til at være den lydig eller ulydig efter eget Ønske; og paa det at disse, som vilde blive istand til at efterleve korrekte Principer under alle Omstændigheder, maatte blive istand til at omgaas med Guderne i de evige Verdener. Det er det samme evige Program. Gud kjendte det, og Adam kjendte det.

Nu, med Hensyn iil Noa og hans Dag. Gud ordnede det forud, og sagde Methusalem, at naar Menneskene blev ødelagt skulde en Levning af hans Sæd bebo Jorden, og være fornemst paa den. Og Methusalem var saa længselsfuld efter, at have det gjort, at han ordinerede Noa til Præstedømmet, da han var ikkun ti Aar gammel. Noa stod da i sin Tid, som Guds Repræsentant, og efter ham blev Abraham valgt til at tage Ledelsen i Henseende til disse Ting, som angaar Menneskets Frelse og Salighed. Somme Folk tror at Abraham var en gammel Sværling, uden synderlig Kundskab, en gammel dum Hyrde; men vi forstaar, at han fulgte efter Retfærdighed, og at han søgte at opnaa mere Retfærdighed; at han gjennemsøgte Fædrenes Optegnelser, som de var kommen til ham, og fulgte dem tilbage indtil Adams Dage, ja endog til førend Verden blev til. Førend Verden blev til? Ja. Gud talte med ham og fortalte ham om visse ædle Aander, som stod hos ham i Begyndelsen, og som han havde bestemt til at være Regenter; „og Du, Abraham," sagde han, „var een af dem." Han var ikke alene en Fyrste paa Jorden, men ogsaa en Fyrste i Himmelen, og kom til Jorden med Rette i sin Tid for at gjøre hvad som var ham givet at gjøre; og ved at ransage sit Slægtregister, fandt han, at han havde Rettighed til Præstedømmet, og da han fik det at vide bad han til Herren og forlangte at blive ordineret. Og Joseph Smith lærer os, at han blev ordineret under Melchisedeks Hænder til det hellige Præstedømme, og kom siden i Besiddelse af Urim og Thummin, hvorved han kunde erholde Kundskab om Gud og hans Love, og om alting, henhørende til Jorden og Himmelen. Og Gud aabenbarede sig for ham, og sagde til ham, at han vilde storligen velsigne ham, og meget mangfoldiggjøre hans Sæd, og at udi hans Sæd skulde alle Folk paa Jorden velsignes. Er dette skeet? Ja; fra den Tid af har Himmelens Velsignelser tilflydt Menneskens Børn gjennem den Slægtlinie. Lad os tale lidt videre om disse Ting. Hvem var Isaak og Jakob? De var Arvinger til de samme Forjættelser. Hvem var Joseph, som blev solgt til Ægypten? En af Abrahams Efterkommere. Hvem var Moses, som udførte Folket af ægyptisk Trældom? En af Abrahams Efterkommere. Hvem var Aaron, som stod i

Forbindelse med det levitiske Præstedømme og præsiderede over det? En af Abrahams Efterkommere. Hvem var Jesus, han, som er Guds Søn og borttager Verdens Synd? En af Abrahams Efterkommere efter Kjødet. Hvem var de tolv Apostler, beskikket til at prædike Evangeliet for alle Folk? Abrahams Efterkommere. Og hvem var de tolv Apostler, som levede paa dette Kontinent? Abrahams Efterkommere. Hvem var Joseph Smith, til hvem Evangeliet blev gjengivet i disse sidste Dage? En af Abrahams Efterkommere. Og det var forudsagt om ham, at hans Navn skulde være Joseph, og at hans Faders Navn skulde ogsaa være Joseph, og at han skulde være en Efterkommer af den Joseph, som blev solgt til Ægypten. Og hvem er de nuværende Tolv? Lige det samme Slags Folk. Og hvem er vi, som samles til Zion? En Levning af den Sæd, med en betydelig Blanding af Graaspraglet og andre Slags. Men Jesus sagde, mine Faar hører min Røst og de kjender mig, og en Fremmed vil de ikke følge; thi de kjender ikke hans Røst. Og hvorfor antager ikke Jordboernes store Mangfoldigheder Evangeliet? Fordi de er ikke Faar; det er Alt. Og om Gederne sparker og gjør nogle Spillopper, saa er det slet ikke saa forunderligt; thi det ligger jo i deres Natur.

Dette Evangelium er indført for at vi maatte lære Herrens Veie og at Præstedømmet maatte blive organiseret efter Guds hellige Ordens Vis. Hvorfor? For at det maa have Forbindelse med det Præstedømme, som er bag Sløret, og som virker med Gud og for Gud til Menneskets Gavn. Følgelig finder vi at disse Mænd, som bar Præstedømmet, det evige Præstedømme, som gjør Tjeneste i Tid og i Evighed, kom en efter en anden til Joseph Smith og meddelte ham det Præstedømme, som de bar. De gav ham først det levitiske Præstedømme. Johannes den Døber, en Efterkommer af Abraham, holdt det Præstedømmes Nøgler, og kom til Joseph Smith og til Oliver Cowdery, og lagde sine Hænder paa deres Hoveder og sagde: „Paa Eder mine Medtjenere, i Mesias's Navn, overdrager jeg Arons Præstedømme, hvilket holder Nøglerne til Engles Tjeneste og til Omvendelsens Evangelium og til Neddyppelsens Daab til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere borttages fra Jorden, førend Levi Sønner atter staar og ofrer til Herren i Retfærdighed." Da kom Petrus, Jakob og Johannes; som meddelte ham det samme Præstedømme og Nøgler, som de havde. Og derefter kom andre Kræfter, Principer og Aabenbaringer det ene efter det andet. Efterat Præstedømmerne var bleven almindeligt meddelt blev noget af det udført, som var mest nødvendigt til Evangeliets Forkyndelse. Da Joseph Smith og Oliver Cowdery var tilsammen i Templet i Kirtland forstaar vi, at Moses aabenbaredes for dem. Han overleverede dem Nøglerne til Israels Indsamling fra Verdens fire Hjørner, og de ti Stammers Udførelse af Nordenland. Er den Magt vedbleven hos os? Jeg tænker at den er, ellers vilde I vist ikke være her idag. Hvad bragde eder her? Hvorfor blev I ikke hvor I var? Fordi I troede Evangeliet. Og fordi I adlød beseglede den Ældste, der lagde sine Hænder paa eders Hoved, det Princip paa eder, som bragde eder her, og I vidste knap hvorfor I kom, men I havde ingen Ro, førend i kom, og I forsøgte allehaande Planer og Beregninger for at komme her. Og jeg har kjendt Nogle saa længselsfulde efter at

reise, at de var næsten villig til at sælge sig. Var det fordi vi var saa gode? Jeg veed ikke, hvad jeg skal sige derom; jeg tænker ikke, at vi var saa gode, som vi burde være. Ikkedesmindre, den Aand virkede paa eder og I kunde ikke hvile førend I kom her.

En anden Ting forbundet med dette var Elias's Komme. Hvad skulde han gjøre? Vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene. Og hvad menes dermed? Han repræsenterede en vis Klasse i Himmelen, som følte Interesse for deres Børn, Deres Børn er vore Fædre; og disse vore Fædres Hjerter er vendt til os deres Børn, og vore Hjerter er vendt til dem; og vi har begyndt at bygge Templer. Nogle tænker det er en meget taabelig Ting at gjøre. Det seer ikke saaledes ud for dem, som forstaar det. Hvorfor bygger vi dem? Fordi Elias overdrog visse Nøgler, som han besad, til Joseph Smith. Og da Joseph meddelte disse Nøgler til andre Mænd, saa bragde de dette Princip til Eder, og I modtog det uden at vide det. Og efter en Tids Forløb, som Kirken blev samlet tilsammen, saa begyndte vi at tale om at bygge Templer. Og vi har ei alene talt om det, men ogsaa gjort en hel Del; thi foruden at vi har een smuk Bygning i St. George, har vi idag over 500 Mand sysselsat med samme Arbeide paa forskjellige Steder; og vi mener at blive ved dermed; og vore kristne Medmennesker seer derpaa og forundrer sig derover. Dersom vi vilde overlevere dem en saadan Bygning naar den blev færdig vilde de ikke vide hvad de skulde bruge den til; thi Gud har ikke givet dem denne Kundskab; følgelig kunde de ikke gjøre mere end de pleiede at gjøre, da jeg var en Dreng, og jeg formoder, at de gjør det endnu. De Biskoppeliges Præst kom frem i en hvid Messeserk, med en Bønnebog i Haanden, i hvilken han læste noget ligt dette: „Vi haver faret vild og er vandret bort fra dine Veie, og er ligesom fortabte Faar." — Og det var jo ganske rigtigt. „Vi haver gjort, hvad vi ikke burde have gjort, og forsømt, hvad vi burde have gjort." Og Methodisternes Præst vilde gjøre en stor Opvækkelse, hvori de omfavnede hverandre og bød hverandre at „komme til Jesus," og opfordre de Sørgende at komme til Sørgeskammelen og blive bedet for. Og naar Alt kom til Alt blev det ikke til andet end: „Kom til Jesus." Naar Nogen siger: „Hvad skal jeg gjøre for at blive salig?" Saa siger Methodisten: „Tro paa den Herre Jesum Kristum." Siger han: „Jeg tror," saa siger de: „Bliv ved at tro." „Jeg bliver ogsaa ved at tro." „Saa bliv fremdeles ved at tro"; og det er alt, hvad det bliver til. Maa ikke Djævelen lee ad saadan Daarskab? Jo. Og Englene ogsaa og Enhver, der har sund Fornuft; for slig Taabelighed er uforlignelig med det, som Gud har indstiftet.

Menneskene i Verden vilde saa gjerne vide, hvad Godt vi modtager i disse Templer. De vil have til at henvende sig til deres Gud derom. Men jeg er bange for at han vil bære sig ad ligesom de Guder vi læser om.

Der siges, at Abrahams Fader var en Afgudsdyrker og at han havde flere Guder i sit Hus. Dette bedrøvede Sønnen, og Faderen vilde at han skulde tro og tilbede som han gjorde. Men han vidste bedre; og tilsidst besluttede han at lære sin Fader en Lektie ved at ødelægge hans Guder; og han slog Hovedet af nogle, Arme og Ben af andre, men lod den største staa urørt.

Da Faderen fik at vide, hvad skeet

var blev han jo meget bevæget, og spurgte Sønnen, hvem der havde gjort det. Abraham sagde da, at Guderne havde havt Slagsmaal imellem dem selv, og idet han pegede paa den Store, som han havde slaaet, sagde han: „Han der, gjorde det." „Min Søn," sagde Faderen, „hvorfor taler du saaledes? Mine Guder kan ikke slaas; de har Ben, men kan ikke gaa; de har Arme, men kan ikke bruge dem; de har Øine og Øren, men kan hverken see eller høre." „Hvad, Fader," sagde Abraham, „er det muligt at Du tilbeder en Gud, som hverken kan høre eller see, gaa eller røre sig?" Efter de Kristnes egen Beskrivelse er deres Gud uden Legeme, bestaar ikke af Dele og har ingen Følelse, og vilde ligesaa lidt høre dem om de paakaldte ham, som Tharas Guder kunde høre ham.

Vi bygger paa tre Templer. For to eller tre Uger siden var vi i Logan, og oppe paa Taget af Templet derstedš. Broder Woodruff var i Sanpete, og siger, at det skrider godt fremad med Templet der; og det i Saltsøstad gaar det ogsaa godt med. En Herre spurgte mig fornylig, naar vi ventede at faa vort Tempel færdigt. Jeg svarede, at det kunde jeg ikke sige ham. „Jeg formoder," sagde han, „at det kommer an paa hvad Midler De har til Arbeidets Fortsættelse." „Aa nei," sagde jeg, „Penge gjør intet til Sagen; vi tager fat og arbeider, og vi agter at arbeide paa det indtil det bliver færdigt." I Cache Valley var de et Par tusind Dollars i Gjeld, og henvendte sig til mig som Kirkens Formynder, om Hjelp. Jeg svarede dem, at vi kunde ei alene hjelpe dem, men vi kunde fuldføre Bygningen. Men det vilde vi ikke gjøre. Hvorfor? „Fordi vi derved vilde gjøre eder Uret," sagde jeg. „Naar I selv bygger det, saa har I Rettighed der. I er kaldt til at være Frelsere paa Zions Bjerg, og det er et af eders Privilegier, som vi nødig vilde berøve eder, at bygge Herren et Tempel til den Ende, at Folk derved maa blive frelst." Det er ikke dem, der er bedst klædt, der gjør Arbeidet. Jeg sagde til Folket i Logan: „Den Mand, der fælder Træerne, og de, der slæber dem gjennem Sneen og Rimfrosten, og udsætter sig for Veirets Strenghed for Guds Riges Skyld, saavelsom disse, der hugger Sten eller bærer Kalk, har ligesaa stor Rettighed til disse Ting og vil faa deres Løn, som de, der giver Penge eller andre Midler. Jeg saa nogle Lamaniter hjelpe til at røre Kalk, og jeg følte mig tilbøielig til at velsigne dem i Herrens Navn. Jesus for hen og prædikede for de Aander, som var i Forvaring, og var altsaa dem en Frelser; og vi læser i Aabenbaringen at der skulde staa Frelsere paa Zions Bjerg. Mon vi vilde blive det, dersom vi ikke gjorde noget til at frelse Nogen? Kunde vi frelse Nogen uden at bygge Templer? Nei. Vi kom altsaa her for at blive Frelsere; og derfor bygger vi Templer. Og vi vil gjøre Forretning i dem, naar vi faar dem færdig. Veed vi hvorledes vi skal bære os ad dermed? Vi gjør; thi Gud har lært os det. Hvem skal vi frelse? Vore Fædre og Mødre, Onkler og Tanter, Bedstefædre og Bedstemødre, og vi vil gjøre hvad vi kan for alle dem, vi kan opspore; og vi vil fremdeles virke efterat vi har afgjort individuelle Sager, og besørge vore Familieforhold og nogle faa Smaatjenester iblandt os; thi vi er sammenlignelsesvis et lidet Folk endskjøndt vi taler om at udvide vor Magt; vi er ikkun Faa, men Gud har udvalgt os og planted os her og sagt os, hvad vi skulde gjøre. Naar

vi da er færdig med vore egne Anliggender, hvad har vi saa at gjøre? Der er Myriader, som er døde uden Kundskab om Evangeliet, og de er Gud og Jesus og de fordums Patriarker og Profeter og Gudsmænd lige saa kjere som vi er; og vi forstaar at de skal have Leilighed til at modtage Evangeliet, dersom de ikke havde det her paa Jorden. Mon ikke Præstedømmet er beskjeftiget hinsides Sløret? Vi har et Præstedømme og de har et. De har ogsaa et Præsidentskab. De har ogsaa Tolv. De har ogsaa Halvfierds, og de har Høipræster og andre forskjellige Kvorumer. Naar vi bliver færdig her, vil vi blive forenet med vore Kvorumer i Aandernes Verden. Da Patriark Joseph Smith døde, blev det sagt, at han tog Sæde ved Abrahams høire Haand. Og hvorfor var han der? Fordi Abraham var en Patriark og Joseph Smiths Fader var det samme. Han var paa hans høire Side, fordi han tilhørte Tidernes Fyldes Husholdning, ligesom Abraham var en stor Patriark i hin Husholdning. David Patten, en af de første Tolv, hvad sagdes der om ham? En Anden skulde ordineres i hans Sted, men han skulde ikke have hans Præstedømme. Det blev sagt, at hans Præstedømme skulde Ingen tage og at han skulde staa paa sit rette Sted. Han blev dræbt i Missouri, men lever bag Sløret og fylder sin rette Plads der i sit eget Kvorum. Da var der ogsaa en Mand, ved Navn Seymour Brunson, som døde, og som var et Medlem i Høiraadet. Det blev sagt, at en Anden skulde blive sat i hans Sted, men at han havde sit Præstedømme, nemlig bag Sløret. Det samme er Tilfældet med Halvfiers og Høipræster om de gjør deres Pligter og ærer deres Kald. Har Joseph Smith ophørt at virke i sit Embede, fordi han har forladt Jorden? Nei; han administrerer i sit Embede i Evigheden under Guds Søns og et præsiderende Præstedømmes Veiledning. De er hedengangne for at leve for evig. En Mand falder isøvn, men vaagner op igjen. Der siges at Jesus besad Liv i sig selv; og, siger han, jeg har Magt til at sætte mit Liv til, og Magt til at tage det igjen. Men vi har ikke den Magt. „Jeg er Opstandelsen og Livet," siger han, „og hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen." Vi vil falde isøvn og vaagne op igjen. Vi vil deltage i Præstedømmet igjen, og derfor er det at vi bør have vore Optegnelser rigtige og Alting i Orden.

(Fortsættes.)

Udholdenhed er Veien til Storhed, og den, som ønsker at gjøre Fremgang i Livet, maa nøiagtigt og gjennemgribende iagttage denne store Hoved-Egenskab og indplante den i sin Natur.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Sandhed og Folkesagn.

Det er meget sjeldent at aabenbaret Sandhed nedarves gjennem mange Slægter, uden at blive mer eller mindre fordreiet eller beblandet med Usandhed. Men Menneskene, som er fornuftige Væsener, burde vide at skjelne mellem det sande og det ikke sande.

Det var et almindeligt Sagn blandt Jøderne fordum, at Messiæ Tilkommelse vilde skee med stor Magt og Kraft, at han vilde fri dem af det rommerske Aag og give dem et verdensalmindeligt Herredømme. Men Historien viser, at Traditionen bedrog dem. Deres overdrevne Iviighed og store Tanker gjorde dem blinde for hans første ydmyge Komme, og Sandheden viste sig da han døde under deres Hænder for Verdens Synder. Fordi de var forblindet af den vildfarende Tradition, forkastede de den frelsende Sandhed, og blev adspredt og blev til „et Ordsprog og til Spot iblandt alle Folk." Nu er atten Aarhundreder henrundet ligesom en mægtig Flod, og medmindre de er meget opmærksomme, vil mange af dem ogsaa blive fremmede for hans andet Komme, forbi de forkaster Evangeliet, som nu er aabenbaret. Nutidens Jøders traditionelle Tro vil uden tvivl aabenbares, naar Evangeliets Nøgle breies til Israel. Lad os haabe, at de ikke vil blive overvundne deraf, som de ikkeisraelitiske Nationer er overvundet af deres.

Et stort Bevis paa Traditionens Magt iblandt Menneskene er det, at der existerer en stor Forskjel imellem hvad Biblen lærer og hvad religiøse Folk tror. Og en anden sørgelig Ting er, at de Fleste virkeligen tror, at Bibelen indeholder de Lærdomme, som deres Hyrder lærer dem. For Exempel den Idee, at Verden blev skabt af Intet, og at hele Skabelsens Værk blev udført i syv af vore korte Dage, hvilket har givet Gudsfornegtere og Vantro et fast Hold paa Kristenhedens Strube, antages af henved fire hundrede Millioner af oplyste Kristne at være ikke alene bifaldt af den hellige Skrift, men at den endogsaa bestemt erklærer det at være saaledes skeet. Denne falske Idee er nedarvet, og Sandheden, at Verden blev skabt af Elementer, som altid har været og altid vil være, vil de slet ikke vide noget af. Traditionen faar dem ogsaa til at tro, at fireogtyve Timer udgjorde en Dag i Skabelsens Tid, og det, at Menneskenes Tid, som var Jorderiges Tid, end ikke da var given, det taber de ganske af Sigte; men disse Perioder maa regnes efter Guds Tids Vis, hvilket er, som Petrus siger, et tusind Aar til en Dag. „Een Dag er for Herren som tusind Aar, og tusind Aar som een Dag." (2 Pet. 3. 8.) Saaledes er Vildfarelse bleven fortsat fra Slægt til Slægt, bliver antaget og troet og danner en fremragende Part af de Lærdomme, som prædikes af et lønnet Præsteskab for den vankundige Mængde. Og saa er der Nogle, som naar det sande Evangelium forkyndes dem, seer den trange Sti

men er uvillig til at betræde den, og naar en Skeptiker kommer til dem, og ved sine vittige Argumenter overbeviser dem om deres religiøse Urimeligheder, saa vil nogle af dem hoppe lige fra den høieste Grad af Overtro til Vantro og bliver opslugt af evig Tvivl og Mørke.

Hvorledes kan nu denne Menneskehedens Tilstand blive bedret? Hvad vil bevege Menneskene til at betænke deres farefulde Stilling? Intet vil gjøre det uden den Magt, som har sendt os Sandheden, til vor Frelse og Saliggjørelse! Naar Folk ikke elsker Sandheden nok til at tænke over paa disse Ting, saa kan intet mindre end Guds mægtige Arm standse deres Nedadstriden! De maa falde; der er intet Haab for dem, medmindre han udrækker sin Haand og befrier dem! Dersom de vilde lade hans Tjenere vise dem Sandheden, hvor hurtigt vilde da ikke dette nedarvede Mørke blive adspredt formedelst Guds hellige Aands Lys; thi ved dette Middel er det, at de Sidste-Dages Hellige er bleven bekjendt med det evige Evangeliums store Principer! Men vi vil haabe, at de oprigtige af Hjertet snart eller sent vil faa deres Øine oplådt for disse Ting; og vi har den Tilsigelse, at den Dag er ikke langt borte, da Guds Kundskab, hvilket er Sandheden selv, vil skjule Jorden ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Millenniet nærmer sig med stærke Skridt. Jesus Kristus, den sande Messias, Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed, vil hastelig komme og stadfæste sit Værk i Retfærdighed og Magt; og den i Sagnhistorie indhyldede Verden vil paa den Dag, ligesom Jorden selv, „rave som den Drukne og bortflyttes;" (Es. 24. 20.) men det sande Zion vil staa fast, fordi det er bygget paa den ubevegelige Klippe, hvis Grundvold er fra Evighed til Evighed.

Notits.

Konferencemøderne i Missionen vil blive afholdt som følger:

Kjøbenhavn	den	8de	og	9de April.
Aalborg	„	15de	og	16de „
Aarhus	„	22de	og	23de „
Malmø	„	29de	og	30te „
Norkøping (Gøteb. Konf.)	„	6te	og	7de Mai.
Stockholm	„	13de	og	14de „
Kristiania	„	20de	og	21de „

C. D. Fjeldsted,
Missionens Præsident.

Notits. Vi har nu ladet et Parti af „Pagtens Bog" indbinde i forskjellige Slags Bind, Nr. 1 og 2. Konferencepræsidenterne kan indsende deres Rekvisitioner efter Behag.

Templer.

Naar man betragter den forbigangne saavel som nuværende Tid, saa synes det som om der er nedlagt en vis Attraa hos Menneskene til at bygge Templer til den Guds Ære, hvilken de bekjender sig til eller tror paa, alt eftersom deres Begreber om Gud eller Gudsdyrkelse har været sande eller falske. Thi man maa vel føle sig villig til at indrømme, at mange Templer har været, og endnu bliver opført om hvilke de ingen direkte Befaling har modtaget. Derfor seer vi jo ogsaa Templer, Synagoger og Kirker blive opført ifølge Menneskets Tro og Ideer. Mange er endog med uhyre Bekostning bleven opført simpelthen for at ære en Guds Tjener, som har levet her paa Jorden for hundreder af Aar tilbage i Tiden, saaledes prydende Profeternes Grave, medens man ihjelslaar og stener eller flyder dem, som bliver sendt i vor Tid. Vi vil ikke her dvæle ved en længere Artikel angaaende dette; men for at interessere vore Læsere, vil vi i det følgende omtale de Templer, som i Tidens Løb er opført efter direkte Befaling fra Gud selv, eller under Ledelse af hans Tjenere, som i forskjellige Tidsalder har veiledet hans Folk gjennem Profetiens Aand, ved Syner, Drømme og direkte Aabenbaring; og vi vil begynde med:

Salomons Tempel. Man seer hvorledes Herren taler til David ved Profeten Nathan, angaaende det Hus, som David ønskede at bygge Herren. Men det skete den samme Nat, at Herrens Ord skete til Nathan og sagde: Gak og sig til min Tjener, til David: saaledes, sagde Herren, skulde Du bygge mig et Hus, som jeg skulde bo udi o. s. v. see hele 2. Sam. 7. — Ved Templets Indvielse fyldte Herrens Herlighed Huset 1. Kong. 8. 11. see hele Kapitlet. Dette Tempel var under Opførelse i 7 Aar, bygget 1012 f. Chr., stod i 418 Aar, blev afbrændt ved Babylons Konge Nebucadnezar.

Zerubabels Tempel. Dette ligesom Salomons, blev bygget ifølge Herrens Befaling, hvilket vi seer i Esra Bog, 1, 2.: saa siger Cyrus, Kongen af Persien, Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Riger paa Jorden, og han har befalet mig at bygge sig et Hus i Jerusalem, som er i Juda o. s. v. see hele Kapitlet. Dette Tempel opførtes under Anførsel af Zerubabel, Jesua, Haggai og Zacharias efter Hjemkomsten fra Babylon, og var under Bygning i 46 Aar, fuldendtes i 516 f. Chr. Det blev ødelagt flere Gange under Krig og Uroligheder, som fandt Sted.

Herodis Tempel. Herodes den Store lod Zerubabels Tempel gjenopbygge efter en storartet Maalestok 12 Aar f. Chr. Det blev ødelagt af den rommerske Hærfører Titus 70 Aar e. Chr. ved Jerusalems Erobring. Dette Tempel blev dog det navnkundigste blandt disse tre, ibet Frelseren selv lærte deri o. s. v.

Efterat have omtalt, hvorledes Templer blev opbygget ifølge Aabenbaring paa den østlige Halvkugle, vil vi næst beskrive disse, som har været opført paa den vestlige. I Mormons Bog, som i sin Tid fremkom formedelst Aabenbaring, omtales (saavidt vi erindre) kun eet Tempel; thi disse, som omtales paa Pag. 337. 13. og 364—365 og 376, synes nærmere at have været opført af et ugudeligt Folk, hvilket tydeligt nok beviser sig selv paa Pag. 376. 29, hvor Ammon udtaler sig saaledes: Vi er bleven udkastet og forhaanet og spyttet paa og slaaet paa vore Kinder og vi er bleven stenet, samt bunden med stærke Reb og kastet i Fængsel o. s. v., saa det seer ud som Folket ogsaa paa hin Tid i en saa fjern Verdensdel ogsaa maaskee „prydede Profeternes Grave" og stenede dem, som blev dem tilsendt. Det Tempel, som vi mente at skulde være opført ifølge Inspirationens eller Aabenbaringens Aand, er det som omtales paa Pag. 83: Og jeg Nephi byggede et Tempel og jeg opførte det efter samme Stil som Salomons Tempel med Undtagelse af at det var ikke bygget af saamange kostbare Ting, thi de var ikke til at finde i Landet, derfor kunde det ikke blive bygget som Salomons Tempel, men Bygningens Stil var lig Salomons Tempel og Arbeidet derpaa var meget smukt. Morm. Bog, ny Udgave. — Det bør her at formodes, at Nephi ikke selv personlig byggede dette Tempel, men at han ligesom Salomon ledede Arbeidet, det hedder jo ogsaa, at Salomon byggede Templet, uagtet vi ifølge Skriftens Ord tydeligt forstaar, at han ikke selv deltog i Arbeidet personligt. Maaskee man vil indvende, at denne Nephi ikke ligesom hin paa denne Halvkugle modtog udtrykkelig Befaling paa at opføre Templet, saa burde vi dog ikke nære mindste Tvivl om, at det jo var behageligt for Herren, thi vi læser jo om, hvorledes han bestandig var med Nephi og dem, som gav Agt paa hans Ord, som nærmest kan have sin Grund i det som Nephi siger: Og vi iagttog Herrens Domme, Love og Bud i alle Ting i Overensstemmelse med Mose Lov. Og Herren var med os og vi gjorde overordentlig god Fremgang o. s. v. Pag 83—10. 11. M. B. ny Udg. Nephis Tempel har været bygget omtrent 560 f. Chr.

Vi har nu i Korthed omtalt de Templer, som blev opført under den mosaiske saavel som under den nephitiske Husholdning, og vil nu omtale disse, som formedelst Aabenbaring er bleven og skal blive opført i Tidernes Fyldes Husholdning, hvilken tog sin Begyndelse, idet Gud i Aaret 1820 (efter Pyramiden begyndte denne Husholdning den 6te April 1830, paa hvilken Dag denne Kirke blev stiftet) aabenbaredes for sin Tjener Joseph Smith og senere gav ham Præstedømmets Fuldmagt til at forrette Evangeliets Ordinancer, som ogsaa indbefatter Opbygdelsen af Templer: og desangaaende vil vi anføre Herrens Befaling til sin Tjener Joseph Smith: Og sandelig siger jeg Eder, lad dette Hus blive bygget til mit Navn, at jeg kan derudi vise mit Folk mine Skikke, thi jeg værdiger at aabenbare min Kirkes Ting, der har været skjult fra Verdens Begyndelse af, Ting, der hører til denne Husholdning i Tidernes Fylde o. s. v., see Pagtens Bog Pag. 278—279. De Templer, som er paabegyndt siden Guds Riges Oprettelse i disse sidste Dage, er følgende:

Zions Tempel i Independence, Jackson Co., Missouri, var det første, som paatænktes, men blev paa Grund af Forfølgelse og de Helliges Uddrivelse fra Staten aldrig paabegyndt. Grunden til det indviedes den 3die August 1831.

Dette Tempel vil dog endnu blive bygget og vil i Storhed og Pragt overgaa alle hidtil opførte. Nationerne vil end blive forundret over den Ild og Sky, som i Herrens egen Tid vil komme til at hvile derover; det vil blive Hovedtemplet, Stedet hvor det nye Jerusalem skal staa.

Templet i Far West, Mo., blev heller aldrig opført paa Grund af Forfølgelse; dets Grund indviedes den 4 Juli 1838. Ligesom Samaritanerne fordum søgte at forhindre Guds Folk fra at bygge Templet under Zerubabel, saa har ogsaa Hedninger (egentlig Kristne) i vore Dage forhindret Guds Folk fra at bygge Templer, vi mener det, naar vi siger Hedninger, thi de, som uden Grund begaar Mord, Vold, Skjændsel, Ildspaasættelse og deslige imod sin Næste kunde vel ikke med Rette kaldes Kristne, skjøndt de alligevel gaar under dette Navn.

Templet i Kirtland, Ohio, indviedes den 27de Marts 1836, og i dette aabenbaredes Frelseren, Moses og Elias, samme Aar, tro det, o Menneske, at Herrens Dag ei skal komme over Dig som en Tyv om Natten, at Du ei skal blive regnet blandt dem, som forfølger Profeterne og stener dem. — Dette Tempel faldt ved de Helliges Uddrivelse derfra i de Vantros Hænder og har siden tilhørt saa et Parti og saa et andet. Det staar endnu og betragtes af Mange med en vis Ærefrygt.

Templet i Nauvoo i Illinois, indviedes den 8de November 1841 — det vil sige den Del som omfatter Døbefonten. 30de November 1845 blev den øverste Del af Bygningen indviet. Dette Tempel afbrændtes af de Ugudelige 19de November 1848, dets Mure nedblæste den 27de Mai 1850. Det bør her bemærkes, at dette saavelsom Kirtlands Tempel opførtes med stor Møie og Besvær; thi de Hellige var fattige i de Dage og maatte lide meget Ondt, foraaarsaget af deres Fiender, som tilføiede dem al mulig Skade, ligesom Samaritanerne gjorde fordum, som allerede bemærket.

Templet i Salt-Sø Stad i Utah. Til dette blev Hjørnestenen lagt den 6te April 1853. Det bygges af en smuk Granit, som føres fra Bjergene. Det nærmer sig sin Fuldendelse og vil, hvad Størrelse, Pragt og Skjønhed angaar, overgaa de forrige, og vil, naar det er fuldendt, blive Vestens Pryd, Fremmedes Beundring, men „Samaritanerne" er end ilive og laver bestandig Planer for dets Forstyrrelse.

Templet i St. George i det sydlige Utah indviedes i Januar 1877. Et meget stort Antal Mennesker var tilstede.

Templet i Logan i det nordlige Utah opføres med Kraft af Omegnens Beboere og nærmer sig sin Fuldendelse. Dets Hjørnesten lagdes 19de Septb. 1877.

Templet i Manti i Sanpete Co. i Utah, er ogsaa under Opførelse og nærmer sig sit Maal med raske Skridt. Dets Hjørnesten lagdes 14de April 1879.

Af det foregaaende vil man komme til det Resultat, at disse Templer er i Tidens Løb bleven opført for at Guds Folk deri kunde modtage Velsignelser, som ikke kunde erholdes paa noget andet Sted; dette er jo Herrens eget Ord i Pagtens Bog Pag. 278. Disse Velsignelser og Ordinancer, som bestaar i Begavelser, Ofringer, Daab for Døde, Beseglinger, Salvelser, Tvætninger, Bønner o. s. v., maa udføres af Herrens bemyndigede Tjenere, thi om uvedkommende skulde lige-

som Saul fordum anmasse sig selv Myndighed, vilde det have samme Resultat, thi ingen tager sig selv den „Ære", uden han er kaldet af Gud ligesom Aaron.

Folket i vore Dage bygger ogsaa saakaldte Templer, Kirker og Kapeller og har gjort saa i alle Tidsaldre. Nogle af disse Bygninger er uhyre store, som f. Ex. St. Peterskirken i Rom, Sofiemosteen i Constantinopel, Notre-Dame i Paris, Domkirken i Strassburg, St. Pauls-Kirken i London o. fl. Saa var ogsaa i sin Tid Jupiters Tempel, Zeus Tempel og stor var de Ephesers „Diana"; men det er jo en velbekjendt Sag, at disse Bygninger ikke er opført under en bemyndiget Guds Tjeners Tilsyn, og at den Slags Gudsdyrkelse, som deri udføres, ei heller er i Overensstemmelse med den som udførtes under den mosaiske eller den apostoliske Husholdning. I disse Kirker døber man smaa Børn, naar der spørges om Barnets Tro, svarer en Voxen paa dets Vegne uden at den lille Sjæl veed noget derom. I den katholske Kirke skulde endog før Djævelen uddrives eller lidt mere propert — Barnet Exorciteres — Næst foretager man i disse Kirker Confirmationen, som jo egentlig ikke har været brugelig ret længe og først kom i Brug efter kongelig Anordning. Saa forretter man Nadveren til „Syndernes Forladelse", uagtet den ligefrem og bestemt blev indført af Herren som en Ihukommelse om hans Lidelse og Død; alt dette forrettes af Mænd, som Mennesket har beskikket efter eget Tykke, som f. Ex. om Kong David kunde have beskikket Nathan til at være Profet i Israel, den modsatte Maade hvorpaa Herren pleier at handle i saa Henseende. Dersom det nu er Tilfældet, at Herren vilde anerkjende hvilketsomhelst Tempel, Mennesket tager sig for at bygge, saa behøvede han jo ikke at befale Cyrus at bygge Herrens Hus i Jerusalem, thi man havde jo det bekjendte „Bels-Tempel" i Babylon, og det vilde jo endvidere have betalt sig godt at beholde Israels Børn, Hebræerne, som Slaver for bestandigt og hjulpet sig med Bels Tempel eller et af de andre Afgudstempler, som man havde nok af og altid har haft, men Aarsagen var, at Cyrus blev det befalet af Herren. Saaledes blev David ogsaa tilsagt ved Profeten Nathan, saaledes blev og i vor Tid Guds Folk befalet af Herren, ved Joseph Smith, ham som er en Torn i Alles Øine uden disse faa som Verden kalder Daarer, disse har været enfoldig nok til at tro ham, naar han sagde: Saa siger Herren. Naar Malakias i sit 3 Kap. siger: Og strax skal den Herre komme til sit Tempel, i hvilket I opsøger Pagtens Engel, som I har Lyst til, o. s. v., saa fristes man uvilkaarlig til at spørge: hvilket Tempel menes her? om der menes en af de før benævnte større Domkirker, til hvilken sigter det da? Vi vil dristigt svare: ingen af dem, end ikke den hellige Gravs Kapel i Jerusalem. For sildigt vil Menneskene komme til at forstaa, at Herren naar han kommer med sin Magts Engle, ikke vil komme til nogen af deres Templer, som „pryder Propheternes Grave"; men stenede dem, som sendtes dem; men han vil bringe Hevn over dem, som ikke kjender Gud, og over dem, som ikke er vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige, hvilke skal lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magts Herlighed naar han kommer paa hin Dag, at herliggjøres i sine Hellige og beundres i dem, som tror. H. J.

De tolv apostoliske Dommere.

(Efter «Millennial Star».)

(Fortsat fra Side 157.)

Jakob.

Denne Apostel kjendes i Historien som St. Jacob den Store, for at skjelne ham fra St. Jacob den Mindre, som har skrevet endel af det Nye Testamente.

Jacob den Store var en af Zebedæi Sønner og Broder til Johannes, den elskede Discipel. De to Brødre blev kaldt af Frelseren fra et Fartøi, hvor de var tilligemed deres Fader, beskjeftiget med at reparere deres Fiskegarn, og strax forlod de Fartøiet og deres Fader og fulgte ham.

I Matt. 20. 20, 29. læser vi: Da gik Zebedæi Sønners Moder til ham med sine Sønner, faldt ned for ham og bad ham om Noget. Men han sagde til hende: Hvad vil du? Hun sagde til ham: Sig, at disse mine to Sønner skal sidde i dit Rige, den Ene ved din høire, den Anden ved din venstre Side. Men Jesus svarede og sagde: I vide ikke, hvad I beder. Kan I drikke den Kalk, som jeg skal drikke, og døbes med den Daab, som jeg skal døbes med? De siger til ham: Vi kan. Og han sagde til dem: Min Kalk skal I vel drikke, og med den Daab, som jeg døbes med, skal I døbes; men at sidde ved min høire og min venstre Side, hører ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt af min Fader. Og der de Ti det hørte, blev de vrede paa de to Brødre. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: I vide, at Folkenes Fyrster hersker over dem, og de Store bruger Myndighed over dem. Men saa skal det ikke være blandt Eder, men hvo, som vil være stor iblandt Eder, han være Eders Tjener; og hvo som vil være den Ypperste iblandt Eder, han være Eder underdanig. Ligesom Menneskens Søn er ikke kommen at lade sig tjene, men at tjene, og at give sit Liv til en Gjenløsning for Mange. Og der de gik ud fra Jericho fulgte ham meget Folk."

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 175.)

Mormonen seer sin nationale Missions Fuldbyrdelse i Staternes Union, konstitutionelt og med historisk Sammenhæng. I et helt praktisk Sprog vil han fortælle En, at Gud i forsvundne Tider ikke kunde oprette en guddommelig Regjering midtiblandt de gamle Stormagter og Nationer; men at i denne Tidsalder, i et stort og nyt Land som de Forenede Stater, der fandt han Leilighed. For at kunne udføre sit Piemed, inspirerede han disse Mænd, som blev

Fædre til denne Nation, til at danne Konstitutionen; og i sin rette Tid opreiste han det mormonske Folk til at udvikle et apostolisk Samfund og have en godgjørende Indflydelse paa Unionen. De udgjør saaledes ikke nogen medbeilende Magt til at kappes med Unionen, men et apostolisk Ministerium for den, og deres politiske Evangelium er: Statsrettighed og Selvstyrelse. Dette er politisk Mormonisme seet med et Øiekast.

Tilskyndet af Politikere og ophidset ved den antimormonske Misundelse, som var udspredt i Landet, erklærede Præsident Buchanan med al foregaaende Forhandling og Hensigt til Krig, at det mormonske Samfund skulde ikke tilstedes at opfylde dets Bestemmelse, som var det beskikket i den store, amerikanske Profets Mission. Det var heller ikke saa sært, at Amerika var imod nye Israels guddommelige Beskikkelse til at overtage Ledelsen; alligevel, naar Mormonerne vidste, at de var kaldt af Gud til saaledes at være apostolisk til det hele Forbund, saa er der intet i Aanden af vor Republik, eiheller i de for national Sammenhæng givne Betingelser, der kunde gjøre den Mission uforenelig dermed. Saalænge en Stat ikke bekriger en anden, eller gjør Brud paa Unionens Pagt, men derimod søger at være som en apostolisk Minister, forherliger Nationen i sine Exempler paa Civilisation passende efter Tidsalderen, en saadan Stat burde sikkerlig have det kostitutionelle Privilegium at gjøre det. Mon ikke virkelig den amerikanske Republiks Tilværelse og Tiltagende bebuder en ny Civilisation og en national Mission saadan som Mormonfolket paastaar? De Ældste har troet det; og Brigham Young har paa sit Folks Vegne proklameret i al Tydelighed for al Verden, at Mormonerne skal udføre deres Mission enten de Forenede Stater samtykker deri eller ikke. Dette er Historiens Indhold i Korthed.

Stor var Brigham Young i dette Folks Udslugt, men større i Utah-Krigen. Ikke alene viste han sig dengang dulig til en Anførers Plads, men endogsaa fuldkommen istand til at beseire kæmpemæssige Hindringer. Forstandige Læsere vil ogsaa lægge Mærke til den Kjendsgjerning, at i ethvert af Mormonernes historiske Trin, fra den Tid de talte kun sex Medlemmer og til nu, har ethvert kritisk Vendepunkt udvidet deres Kræfter og gjort deres Navn langt mere bekjendt i Verden.

XVI. Kapitel.

Pionerernes Jubelfest. — Deres tiende Aarsdag. — Tidender om en kommmende Hær.

Da Folket i 1857 høitideligholdt den 4de Juli høit oppe i Big Cottonwood Canyon modtog de den Efterretning, at der var Tropper paa Veien, som kom for at gjøre Indfald i Landet.

De havde bemægtiget sig den øde Ørken. Byer opkom hasteligt paa de ubeboede Steder, og Civilisationen udbredte sig i Dalene, der engang udgjorde Havsens Bund.

Der var Udsigter til en stor Høst det Aar, og enhver Omstændighed i deres Situation lod gunstig, undtagen det, at den savtedes en Postforbindelse med Østen. Den store Afstand havde hidtil holdt dem i Uvidenhed om Regjeringens Foretagende.

Allerede den 22de kjørte de til Mundingen af Canyon (Bjergpasset) hvor de leirede sig. Næste Morgen kjørte Guvernør Young foran. Lidt før Middag naaedes Bestemmelsesstedet af de Ridende og snart efter Middag kom de

Kjørende og de Gaaende, 2587 i Tallet. Deroppe er en aaben Plads med en liden Sø, 8000 Fod over Havfladen.

Der var fire Musikkorps, et Kompagni af Feltartilleri, en Afdeling af Kavaleri, og et Kompagni af let Infanteri.

Tidligt den paafølgende Morgen forsamledes Folket og Koret afsang: „On the mountain tops appearing." Efter Bønnen heistes Nationalflaget paa de to høieste Fjeldtinder i Nærheden, paa to af de høieste Træer. Tyve Minutter efter ni hilsedes Præsidentskabet med en Salut af Artilleriet, og femten Minuter efter ti saluteredes for „Israels Haab." Kaptain John W. Young, med sit Korps af let Infanteri, besvarede denne sidste Salut og udførte nogle militære Bevegelser til Fornøielse for Tilskuerne. Dette Korps bestod af 50 Drenge, tolv Aar gamle, som Præsident Young havde udstyret.

Ved Middagstid kom Biskop Smoot og Ældste Stoddard ridende. De var reist fra Missouri paa 20 Dage, og bragde den Efterretning, at der kom Tropper. Det var den første Beretning om Krig. Havde det været et andet Folk, vilde de blevet overvundet af Forfærdelse; men ikke saa med dem. Hvert Hjerte sagde til sig selv: Hærskarernes Herre er med os! og snart var det i alle Munde.

(Fortsættes.)

Døde. Brødrene John A. Knudsen og T. D. A. Knudsen, omkom under et Sneskred, som tildækkede dem og deres Heste saa aldeles, at uagtet man gravede hele Natten efter dem, blev de dog først funden da det blev Dag. De var oppe imellem Bjergene efter Brænde, da Ulykken skete. John var født den 1ste April 1852 i Vendom pr. Viborg i Danmark, og efterlader en sørgende Hustru og Barn; og Broderen var født den 7de Juni 1857. De var begge alminbeligt agtet og elsket af de Hellige.

John Jensens Kone Kirsten Marie, født Hendriksen, døde i Big Cottonwood den 4de Januar 1882 af Tæring og Lungebetændelse og har efterladt to smaa Børn. Hun var født i Nørretranders pr. Aalborg den 30te Juni 1856.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.